

WSOY

Girl Online

ZOE SUGG

Zoellan

ENSIMMÄINEN
ROMAANI

Girl Online

ZOE SUGG

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Girl Online

TEXT COPYRIGHT © ZOE SUGG, 2014

FIRST PUBLISHED BY PENGUIN BOOKS UK

ALL RIGHTS RESERVED

TAKAKANNEN KUVA: KIRJAILIJAKUVA © ZOE SUGG

SUOMENKIELINEN LAITOS © WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41546-7

PAINETTU EU:SSA

*Haluan omistaa tämän kirjan kaikille niille ihmisille,
jotka tekivät sen olemassaolon mahdolliseksi. Ihmisille,
jotka ovat tilanneet vlogiani, katsoneet videoitani ja lukeneet
blogiani, joko vuonna 2009 tai eilen. Teidän tukenne on minulle
kaikki kaikessa. Ei ole olemassa sanoja kuvaamaan,
kuinka paljon teistä jokaista rakastan –
ilman teitä tämä kirja ei olisi käsissäni.*

★ ★ *Vuosi sitten* ★ ★

Marraskuun 22. päivä

Hei vaan, maailma!

Olen päättänyt aloittaa blogin.

Tämän blogin.

Saatatte kysyä: miksi?

Tiedätte varmaan, millaista on, kun ravistelee kokistölkkiä ja sitten avaa sen ja sisältö räjähtää joka suuntaan? No, minulla on tällä hetkellä juuri sellainen olo. Sisälläni poreilee valtavasti asioita, mutten uskalla sanoa niitä ääneen.

Isä sanoi kerran, että minun kannattaisi alkaa pitää päiväkirjaa. Hänen mukaansa päiväkirjan pitäminen on mahtava tapa ilmaista sisimpiä tuntejaan. Hän sanoi myös, että sitä olisi hienoa lueskella vanhoilla päivillä ja että se saisi minut »todella arvostamaan teini-vuosiani.» Hmm, isän teinivuosista on selvästi niin kauan aikaa, että hän on unohtanut, millaista silloin oikeasti on. Mutta kyllä minä yritin

– pitää päiväkirjaa. Onnistuin kirjoittamaan osapuilleen kolme merkintää, ennen kuin luovutin. Ne sujuivat kutakuinkin tähän malliin:

Tänään satoi; uudet kengät menivät pilalle. Jenny mietti, pitäisikö hänen lintsata matikantunnilta. Ei lintsannut. Barryn nenä alkoi fys-santunnilla vuotaa verta, koska hän tunki sinne lyijykynän. Nau-roin hänelle. Hän ei ilahtunut. Tosi kiusallinen tilanne. Öitä!

Ei ihan bridgetjonesia, vai mitä? Pikemminkin: »ei voisi vähempää kiinnostaa».

Päiväkirjan kirjoittaminen tuntuu jotenkin hyödyttömältä.

Minusta olisi kiva tietää, että jossakin joku pystyy lukemaan sen, mitä minulla on sanottavana.

Sen takia olen päättänyt kokeilla tätä blogia – jotta minulla olisi paikka, jossa voin sanoa juuri sen mitä tahdon, kun tahdon ja miten tahdon – *jollekulle*. Eikä minun tarvitse murehtia, ettei sanottavani kuulostakaan coolilta tai että se saa minut vaikuttamaan ääliöltä tai karkottaa kaverini.

Siksi tämä blogi on anonyymi.

Jotta voin olla täysin oma itseni.

Paras kaverini Wiki (*se ei muuten ole hänen oikea nimensä – en voi kertoa hänen oikeaa nimeään, muutenhan blogi ei enää olisi anonyymi*) väittäisi »eppiseksi tragediaksi» sitä, että minun täytyy olla nimetön voidakseni olla oma itseni. Mutta mitä hän muka tietää? Ei hän ole teinityttö, jolla on ahdistuneisuusongelmia. (*Oikeasti hän on teinipoika, jolla on ongelmia vanhempiansa kanssa, mutta se on kokonaan oma tarinansa.*)

Joskus minä mietin, johtuvatko ahdistuneisuusongelmani siitä, että olen teinityttö. Mieltikää nyt tekin – teinityttöillä on monta syytä ahdistukseen.

Top ten -lista teinityttöjen ahdistumisen syistä

1. Pitäisi näyttää täydelliseltä kaiken aikaa.
2. Täydelliseltä näyttämisen vaatimus osuu yhteen sen kanssa, että hormonit päättävät yhtäkkiä heittää häränpyllyä.
3. Tämä puolestaan johtaa koko elämän finnisimpään ajanjaksoon (*mikä puolestaan tekee kohdan 1 toteuttamisen totaalisen mahdottomaksi!*)
4. Kohta 1 osuu yhteen myös sen kanssa, että saa elämänsä ensimmäistä kertaa ostaa vapaasti suklaata aina kun mieli tekee (*mikä pahentaa entisestään kohtaa 3!*).
5. Yhtäkkiä kaikkia kiinnostaa, mitä teinityöllä on päällään.
6. Ja asunkin täytyy näyttää täydelliseltä.
7. Lisäksi teinitytön pitäisi osata poseerata kuin huippumalli.
8. Jotta voi ottaa selfieän päivän asussa.
9. Ja se täytyy postata sosiaaliseen mediaan, jotta kaikki kaverit näkevät sen.
10. Pitäisi olla huikean viehättävä vastakkaisen sukupuolen silmissä (*samalla kun yrittää selvittää kaikista yllä mainituista!*)

Kuvitelkaa mielessänne dramaattinen ja vilpitön huokaus, joka huuliltani tässä vaiheessa purkautuu.

Enhän minä voi mitenkään olla maailman ainoa teinityttö, jolla on tällainen olo?

Haaveksin siitä, että kaikilla maailman teinityttöillä on salaa täsmälleen samanlainen olo kuin minulla.

Ja ehkä jonakin päivänä, kun me kaikki tajuaamme, että meistä tuntuu samalta, me voimme lakata teeskentelemästä, että olemme jotakin sellaista mitä emme oikeasti ole.

Se olisi mahtavaa.

Mutta siihen päivään saakka aion olla todellinen tässä blogissa. Ja epätodellinen »todellisessa» elämässä.

Aion sanoa mitä haluan sanoa, ja olisi tosi siistiä, jos te (*keitä hyvänsä te sitten olettekin*) liittyisitte seuraani.

Tämä voisi olla meidän ikioma nettinurkkauksemme, jossa voimme puhua siitä, miltä todella tuntuu olla teinityttö – ilman, että meidän täytyy teeskennellä olevamme jotain muuta kuin oikeasti olemme.

Rakastan myös valokuvaamista (*eikö teistäkin ole upeaa, että valokuvat tallentavat ainutlaatuiset hetket ikuisiksi ajoiksi? Kauniit aurionglaskut, synttärijuhlat, suolakinuskikuppikakut paksun kuorrutuksen kera...*), joten aion myös postata paljon valokuvia. Mutten ainuttakaan selfietä, tietenkään, anonymiteettiyn liittyvistä syistä.

Okei, eiköhän siinä ollut kaikki tältä erää. Kiitos, että luitte (*mi-käli kukaan ylipäättään on lukenut tätä!*). Ja antakaa kommenttiosioon palautetta.

Girl Online, menossa offline xxx

☆☆ Ensimmäinen luku ☆☆

Nykyhetki...

Hei, Penny, tiesitkö että William Shakespearesta saa anagrammin »I am a weakish speller» eli »oikeinkirjoitustaitoni ovat heikohkot»?

Nostan katseeni Elliotin tekstarista ja huokaisen. Sinä aikana, kun olen seurannut *Romeon ja Julian* kenraali-harjoituksia (kolme tuntia, joita en enää *koskaan* saa takaisin), Elliot on pommittanut minua sadoilla Shakespearea käsittelevillä umpimähkäisillä tekstareilla. Niiden on tarkoitus lieventää tylsistymistäni, mutta oikeasti, onko kenenkään tarpeen tietää, että Shakespeare kastettiin vuonna 1564? Tai että hänellä oli seitsemän sisarusta?

»Penny, voisitko napata kuvan Juliasta, kun hän nojaa ulos asuntovaunusta?»

Nappaan nopeasti kamerani ja nyökkään Beaconsfieldille. »Kyllä, sir.»

Herra Beaconsfield on ysiluokan draamaopettaja. Hän on niitä maikkoja, joka »ymmärtävät nuoria» – tukka pursuaa geeliä ja »kutsukaa mua vaan Jeffiksi». Hän on myös syy siihen, miksi Romeomme ja Juliamme sijoittuu Brooklynin gettoon ja Julia nojautuu parvekkeen sijaan asuntovaunusta. PKK:ni (*Paras Kaverini Koulussa*) Megan rakastaa Beaconsfieldiä, mutta äijä antaakin hänelle aina kaikki pääosat. Minusta hän on jotenkin karmiva. Opettajien ei pitäisi haluta hengaila teinien kanssa. Heidän pitäisi arvioida esseitä ja stressata koulutarkastuksista ja mistä lie opettajainhuoneessa nyt meuhkataankin.

Nousen lavansivulle vievät portaat ja kyyristyn Meganin alle. Hänellä on päässään baseball-lakki, johon on printattu SWAG, ja hänen kaulassaan killuu paksu tekokultaketju, jossa on valtava tekokultainen dollarimerkki. Hän ennemmin kuolisi kuin näyttäytyisi tuossa asussa missään muualla – niin paljon hän Beaconsfieldiä rakastaa. Olen aikeissa napata kuvan, kun Megan sähisee yläpuoleltani: »Varmista, ettei finni näy.»

»Mitä?» kuiskutan takaisin.

»Finni nenänsyrjässäni. Pidä huolta, ettei se tule kuvaan.»

»Ai. Selvä.» Hivuttaudun sivulle ja zoomaan. Valaistus ei ole tällä puolella paras mahdollinen, mutta aina-kaan näppy ei näy. Otan kuvan ja käännyn sitten pois-tuakseni lavalta. Vilkaisen samalla auditorioon. Bea-consfieldiä ja kahta apulaisohjaajaa lukuun ottamatta istuimet ovat tyhjillään. Huokaisen vaistomaisesti hel-potuksesta. Se, että en pärjää kovin hyvin ihmisjou-koissa, on vähän sama kuin sanoisi, ettei Justin Bieber pärjää kovin hyvin paparazzien kanssa. En käsitä, mi-ten ihmiset voivat oikeasti esiintyä lavalla. Minun täy-tyy mennä sinne vain pariksi sekunniksi nappaamaan kuva, ja silti minua rupeaa heikottamaan.

»Kiitti, Pen», Beaconsfield sanoo, kun kiiruhdan alas portaita. Taas yksi nolo piirre hänessä – hän kutsuu meitä lempinimillä. Siis oikeasti! Oma perhe saa tehdä niin, mutta ei maikka!

Juuri kun pääsen takaisin turvapaikkaani lavan vie-reen, kännykkä piipittää jälleen.

Voi luoja, Säkinperän aikoihin Juliaa esitti mies! Sinun on pakko kertoa Ollielle – haluaisinpa nähdä jätkän naaman! ☺

Nostan katseeni Ollieen, joka paraikaa tuijottaa Megania.

»Vait! mikä loisto tuolla ikkunassa?» Ollie kysyy maail-mankaikkeuden kamalimmalla New Yorkin -aksentilla.

Voin vain huokaista. Vaikka Olliella on jopa hirveämpi rooliasu kuin Meganilla – se saa hänet näyttämään Jeremy Kylen talkshow'n vieraan ja Snoop Doggin risteytykseltä – hän onnistuu silti jollain ilveellä näyttämään söpöltä.

Elliot inhoaa Ollieta. Ollie on hänen mielestään tosi turhamainen, ja hän kutsuukin kundia Käveleväksi Selfieksi, mutta rehellisyyden nimissä on sanottava, ettei hän oikeasti tunne Ollieta. Elliot käy yksityiskoulua Hovessa; hän on nähnyt Ollien vain silloin, kun olemme törmänneet häneen kaupungilla tai rannassa.

»Eikö Pennyn pitäisi ottaa minustakin kuva tässä kohtauksessa?» Ollie kysyy, kun saa repliikkinsa vihdoin lausuttua. Hän puhuu yhä feikkiamerikkalaisaksentillaan – hän on tehnyt niin siitä saakka, kun sai roolin. Ilmeisesti kaikki huippunäyttelijät tekevät niin; sitä kutsutaan »metodinäyttelemiseksi».

»Totta vie, Ollz», Kutsukaa-Mua-Jeffiksi sanoo. »Pen?»
Tungen kännykän taskuun ja säntään portaat ylös.

»Voitko varmistaa, että kuvaat parhaan puoleni?» Ollie kuiskuttaa minulla lakkinsa alta. Hänen lippiksensä etupuolelle on kirjailtu mustin lasitimantein STUD.

»Tietenkin», vastaan. »Ööh, kumpi puoli se olikaan?»

Ollie katsoo minua kuin olisin menettänyt järkeni.

»On vain niin vaikea erottaa niitä», kuiskaan. Kasvoni lehahtavat karmiininpunaisiksi.

Ollie kurtistelee edelleen kulmiaan.

»Molemmat näyttävät minusta yhtä hyviltä», sanon. Epätoivo alkaa vallata alaa. Voi luoja! Mikä minua vai-
vaa? Saatan käytännössä kuulla Elliotin kirkuvan kau-
husta. Onneksi Ollie alkaa tässä vaiheessa virnistellä. Se
saa hänet näyttämään tosi poikamaiselta ja paljon lähes-
tyttävämmältä.

»Oikea puoli», hän sanoo ja kääntyy takaisin asunto-
vaunun puoleen.

»Siis sinun – ööh – vai minun oikea?» kysyn. Haluan
tuplavarmistuksen.

»Vauhtia, Pen. Ei meillä ole koko päivää aikaa!» Bea-
consfield huikkaa.

»Minun oikeani, tietenkin», Ollie sähisee ja katsoo
minua jälleen aivan kuin olisin dementoitunut.

Jopa Megan kurtistelee minulle nyt kulmiaan. Otan
kuvan kasvot hehkuen. En tee mitään normaalijuttuja,
kuten valaistuksen tai kuvakulman tarkistamista tai mi-
tään – painan vain nappia ja kompuroin lavalta.

Kun harjoitus on lopulta ohi – ja minä olen oppi-
nut Elliotilta, että Shakespeare oli vain kahdeksantoista
mennessään naimisiin ja että hän kirjoitti yhteensä kol-
mekymmentäkahdeksan näytelmää – lähdemme poru-
kalla JB's Dineriin pirttelölle ja ranskalaisille.

Kun lähestymme merenrantaa, Ollie siirtyy kävele-
mään rinnalleni. »Mitäs kuuluu?» hän kysyy venyttele-
vällä feikkinyorkinaksentillaan.

»Öö, ihan hyvää», sanon. Kieleni vääntyy välittömästi
solmuun.

Nyt kun Ollie on riisunut Romeon gangstareleet, hän näyttää jopa paremmalta. Vaalea surffarikundin tukka on täydellisesti pörröllä, ja siniset silmät säihkyvät kuin meri talviauringossa. Jos ihan rehellisiä ollaan, en ole sataprosenttisen varma, onko hän tyyppiäni – hänen poikabändi-kohtaa-urheilijan -lookinsa saattaa olla vähän liiankin täydellinen – mutta koulun sydäntenmurskaajan minuun kohdistama jakamaton huomio on niin harvinaista herkkua, etten voi olla nolostumatta.

»Mietin vain...» Ollie sanoo ja virnistää minulle.

Sisäinen ääneni alkaa välittömästi viimeistellä lausetta hänen puolestaan: *Mitä teet vapaa-aikanasi? Miksen ole koskaan aiemmin pannut sinua kunnolla merkille? Haluaisitko lähteä kanssani ulos?*

»...voisinko vilkaista sitä kuvaa, jonka otit minusta? Tsekkaisin vain, onko se oookoo.»

»Ai – ööh – tietenkin. Joo, totta kai. Näytän sen heti, kun päästään JB'sille.» Juuri sillä hetkellä minä putoan kuoppaan. Okei, ei se mikään iso kuoppa ole enkä minä varsinaisesti katoa sen sisään tai mitään, mutta jalkani jää kiinni ja horjahdan eteenpäin – ja näytän taatusti yhtä puoleensavetävältä ja hienostuneelta kuin lauantai-illan kännikalat. Tämä on yksi niistä asioista, joita kotikaupungissani Brightonissa vihaan. Se tuntuu olevan täynnä kuoppia, jotka ovat olemassa vain siksi, että voisni pudota niihin! En ole millänikään, ikään kuin en olisi kompuroinut lainkaan, eikä Ollie onneksi tunnu huomanneen mitään.

Kun pääsemme JB'siin, Ollie sukeltaa saman tien loosiin viereeni. Näen Meganin kohottavan kulmakarvojaan, ja minusta tuntuu välittömästi siltä kuin olisin tehnyt jotain väärin. Megan on mestari herättämään minussa tällaisia tuntemuksia. Käänän katseeni ja keskityn sen sijaan kuppilan joulukoristeisiin – vihreisiin ja punaisiin tinapaperikiehkuroihin ja mekaaniseen joulupukkiin, joka karjuu »Hou, hou, hou!» aina, kun joku kulkee ohitse. Joulukuukausi on ehdottomasti vuoden parasta aikaa. Joulukuukausi onnistuu jollain tavoin aina tyynnyttämään minut. Jonkin ajan kuluttua käänän takaisin pöytää kohti. Onneksi Megan on nyt uppoutunut kännykkäänsä.

Sormiani alkaa syyhytä, kun mieleeni juolahtaa bloginaihe. Joskus tuntuu siltä kuin koulu olisi yhtä suurta näytelmää, jossa meidän kaikkien pitää esittää ennalta määrättyjä rooleja. Tosielämän näytelmässämme Ollien ei tulisi istua minun vieressäni; hänen paikkansa on Meganin rinnalla. Eivät he varsinaisesti seurustele tai mitään, mutta he ovat aivan ehdottomasti samalla puolalla mitä sosiaalisiin tikkaisiin tulee. Eikä Megan *koskaan* kompuroi kuopissa. Hän vain tuntuu liitelevän elämän halki pähkinänruskeine hiusryöppyineen ja mutrusuineen. Kaksoiset sujahtavat loosiin Meganin viereen. Kaksoiset ovat nimeltään Kira ja Amaraa. Heillä on näytelmässä äänettömät roolit, ja sillä lailla Megan heitä tosielämässä kohteleeekin – oman pääroolinsa avustajina.

»Saisiko olla jotain juotavaa?» tarjoilija kysyy. Hänellä on lehtiö kädessään ja virne naamallaan.

»Se olisi päheetä!» Ollie toitottaa keinotekoisella amerikanaksentillaan, enkä voi olla värähtämättä häpeästä.

Me kaikki tilaamme pirtelöt – paitsi Megan, joka tilaa kivennäisvettä – ja sitten Ollie kääntyy puoleeni. »No, näytä jo.»

»Mitä? Ai niin.» Kaivelen kameran laukustani ja alan selata kuvia. Kun pääsen otokseen, jossa Ollie esiintyy, ojennan kameran hänelle. Pidättelen henkeäni odotellessani hänen reaktiotaan.

»Kiva», hän sanoo. »Näyttää tosi hyvältä.»

»Hei, minäkin haluan nähdä omani», Megan kiljaisee, nappaa kameran Ollielta ja painelee umpimähkään nappuloita. Koko ruumiini jäykistyy. Normaalisti minulla ei ole mitään tavaroiden jakamista vastaan – annan jopa joulukalenterin suklaista osan veljelleni Tomille – mutta kamera on eri juttu. Se on kallisarvoisin omaisuuteni. Se on turvaverkkoni.

»Voi. Hyvä. Luoja. Penny!» Megan kirkaisee. »Mitä sinä olet tehnyt? Ihan kuin minulla olisi viikset!» Hän paiskaa kameran pöydälle.

»Varo vähän!» sanon.

Megan mulkoilee minua, ennen kuin tarttuu uudelleen kameraan ja räveltää nappuloiden kanssa. »Miten sen saa deletoitua?»

Riuhtaisen kameran häneltä hiukan liian kovakouraisesti, ja yksi Meganin tekokynsistä tarttuu hihnaan.

»Au! Katkaisit minulta kynnen!»

»Olisit voinut rikkoa kamerani.»

»Etkö sinä muusta välitä?» Megan mulkoilee minua pöydän toiselta puolelta. »Ei todellakaan ole minun vikani, että otit niin kamalan kuvan.»

Vastaus muovautuu päässäni: *Ei ole minun vikani, että pakotit minut ottamaan sen tuosta kulmasta siksi, että si-
nalla on finni.* Pidättäydyn kuitenkin sanomasta mitään.

»Anna kun minä katson», Ollie sanoo ja ottaa kameran minulta.

Kun Ollie alkaa nauraa ja Megan mulkoilee minua entistäkin raivokkaammin, kurkkuani alkaa kuristaa tuttuun tapaan. Yritän niellä, mutta se on mahdotonta. Tunnen olevani ansassa loosissa. *Ole kiltti äläkä anna sen tapahtua taas*, anelen ääneti. Mutta tapahtuu se. Hohkaava kuumuus pyyhkäisee ruumiini läpi ja minun on vaikea hengittää. Seiniä kiertävät filmitähtien kuvat tuntuvat äkkiä tuijottavan minua. Jukeboxin musiikki raikuu äkkiä liian lujalla. Punaiset tuolit ovat liian räikeät. Teinpä mitä hyvänsä, en näytä pystyvän hallitsemaan ruumistani. Kämmeneni muuttuvat nihkeiksi ja sydämeni alkaa jyskyttää.

»Hou, hou, hou!» mekaaninen joulupukki huhuilee ovella. Mutta enää se ei kuulosta hilpeältä. Se kuulostaa uhkaavalta.

»Minun täytyy mennä», sanon hiljaa.

»Entä se kuva?» Megan inisee ja viskaa kiiltävät, tummat hiuksensa olkansa yli.

»Poistan sen.»

»Entä pirtelösi?» Kira kysyy.

Otan lompakosta rahaa ja panen setelin pöydälle toivoen, etteivät he huomaa sormieni tärinää. »Juokaa te se. Muistin juuri, että minun täytyy auttaa äitiä yhdessä jutussa. Minun on pakko lähteä kotiin.»

Ollie katsoo minua, ja sekunnin ajan hän näyttää minusta oikeasti pettyneeltä. »Oletko maisemissa huomenna?» hän kysyy.

Megan mulkoilee häntä.

»Kyllä kai.» Minulla on niin kuuma, että näkökenttäni alkaa sumentua. Minun on päästävä pois täältä, nyt. Jos he pitävät minut ansassa tässä loosissa enää yhtään kauemmin, pyörryn varmasti. Joudun käyttämään kaiken tahdonvoimani, jotten karju Ollieta siirtymään syrjään.

»Hienoa.» Ollie sujahtaa loosista ja ojentaa minulle kamerani. »Siinä tapauksessa ehkä nähdään.»

»Joo.»

Toinen kaksosista, en tiedä kumpi, yrittää kysyä, olenko kunnossa, mutta en pysähdy vastaamaan. Onnistun jollain ilveellä pääsemään ulos kuppilasta ja merenrantaan. Kuulen lokkien kirkunaa, jota seuraa nau-runremakka. Suihkuruiskutettu naisjoukko hoipperehtii minua kohti korkeilla koroillaan. Heillä on yllään barbinpinkit t-paidat, vaikka on joulukuu, ja yhdellä roikkuu kaulassaan autokoulun kolmio. Vaikeroin sisäisesti. Tämä on toinen juttu, mitä Brightonissa vihaan

– sitä, että polttariporukat valtaavat sen jok'ikinen perjantai-ilta. Sinkoan kadun toiselle puolelle ja suuntaan kohti hiekkarantaa. Tuuli on jäinen ja raikas, mutta juuri sitä minä kaipaan. Seison märillä pikkukivillä ja tuijotan merelle ja odotan, kunnes rantaan ryskyvät ja takaisin ulapalle vyöryvät aallot tynnyttävät sydämensykkeeni takaisin normaaliksi.

★★ *Toinen luku* ★★

Useimmat tytöt järkyttyisivät pahemman kerran, jos he kotiin tullessaan löytäisivät äidin poseeraamassa portaikossa hääpuku yllään. Minulle se on ihan perussettiä.

»Hei, kulta», äiti sanoo heti, kun astun sisään etuovesta. »Mitä sanot?» Hän nojautuu kaiteeseen ja ojentaa käsivarttaan. Kun hän tekee niin, hänen pitkät punaruskeat kutrinsa heilahtavat kasvojen verhoksi. Hämmekko on norsunluunvärinen ja empirelinjainen, ja sen kaula-aukko on reunustettu pitsikukilla. Se on tosi kaunis, mutta olen yhä niin järkyttynyt, että kykenen vain nyökkäämään.

»Se on Glastonbury-teemahäitä varten», äiti selittää, laskeutuu portaat ja muiskaisee minua. Kuten tavallista, hän tuoksuu ruusulta ja patsuliöljyltä. »Eikö olekin ihana? Eikö se suorastaan kilju flower poweria?»

»Mmm», minä sanoin. »Ihan kiva.»

Pennyllä on salaisuus.

Hän kirjoittaa blogia nimimerkillä Girl Online. Blogissaan Penny purkaa sydäntään ja kertoo omasta elämästään: ihastuksesta väärään poikaan, kaverihuolista, omasta kreisistä perheestään – hän pystyy nimettömänä kertomaan jopa paniikkihäiriökohtauksistaan. Blogi on hänelle kuin toinen koti.

Vanhempiensa työkeikan siivellä Penny pääsee matkustamaan New Yorkiin, missä hän kohtaa Noahin, suloisen rokkaripojan. Pian Penny tajuaa olevansa rakastunut korviaan myöten – ja jokainen hurmaantumisen askel kirjautuu hänen blogiinsa.

Mutta myös Noahilla on salaisuus...

#kirja WWW.KIRJA.FI		
	9 789510 415467	
N84.2	ISBN 978-951-0-41546-7	

@ZOEEBO WWW.ZOELLA.COM